

Det var sju minuter efter midnatt. Hunden låg mitt på gräsmattan framför Mrs Shears hus. Ögonen var slutna. Det såg ut som om den låg på sidan och sprang som hundar gör när de drömmer att de jagar en kart. Men hunden varken sprang eller sov. Hunden var död. En högaffel stack ut ur hunden. Speisarna på högaffeln måste ha gått rakt igenom hunden och ner i marken, för högaffeln hade inte fallit omkull. Jag drog slutsatsen att hunden troligen hade blivit dödad av högaffeln för jag kunde inte se några andra skador på hunden och jag tror inte att någon skulle sticka en högaffel i en hund som dött av någon annan anledning, till exempel cancer eller en bilolycka. Men helt säker kunde jag inte vara.

Jag steg in genom Mrs Shears grind och stängde den efter mig. Jag gick över gräsmattan och föll ner på knä bredvid hunden. Jag la handen på hundens nos. Den var fortfarande varm.

Hunden hette Wellington. Den tillhörde Mrs Shears som var vår vän. Hon bodde på andra sidan gatan, två hus till vänster.

Wellington var en pudel. Inte en sån där liten pudel med frisyrier utan en stor pudel. Den hade lockig, svart päls men på nära håll kunde man se att huden under pälsen var blekt gul som på en kyckling.

Jag klappade Wellington och undrade vem som hade dödat honom och varför.

Jag heter Christopher John Francis Boone. Jag kan alla världens länder och deras huvudstäder och alla primental upp till 7 507.

För åtta år sedan träffade jag Siobhan för första gången och hon visade mig den här bilden

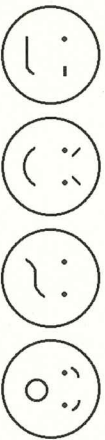
och jag visste att det betydde »ledsen«, för det var så jag kände mig när jag hittade den döda hunden.

Sedan visade hon mig den här bilden

och jag visste att det betydde »glad« som när jag läser om Apollos rymdfärder eller när jag fortfarande är vaken klockan 3 eller 4 på morgonen och kan gå ute på gatorna och låtsas att jag är den enda människan i hela världen.

Sedan ritade hon några andra bilder

men jag förstod inte vad de betydde.

Jag fick Siobhan att rita flera såna ansikten och bredvid dem skriva exakt vad de betydde. Jag sparade papperet i fickan och tog fram det när jag inte förstod vad någon sa. Men det var mycket svårt att avgöra vilken av bilderna som var mest lik det ansikte de visade, för folks ansikten rör sig så snabbt.

När jag berättade för Siobhan vad jag höll på med tog hon fram en penna och ett papper till och sa att det nog fick folk att känna sig mycket

och sedan skrattade hon. Så jag rev sönder det första papperet och slängde det. Och Siobhan bad om ursäkt. Och nu när jag inte förstår vad någon säger frågar jag dem vad de menar eller så går jag min väg.

Jag drog ut högfäfln ur hunden och lyfte upp honom och kramade honom. Det rann blod ur hålen efter högfäfln.

Jag gillar hundar. Man vet alltid vad en hund tänker. Den har fyra sinnessämningar. Glad, ledsen, arg och koncentrerad. Dessutom är hundar trogna och de ljuger inte, för de kan inte prata.

Jag hade kramat hunden i 4 minuter när jag hörde någon skriska. Jag tittade upp och såg mrs Shears komma springande mot mig från förstuckvisten. Hon hade pyjamas och morgonrock på sig. Hennes tånaglar var knallrosa och hon hade inga skor på fötterna.

Hon skrek: »Va fan har du gjort med min hund?»

Jag gillar inte när folk skriker åt mig. Jag blir rädd att de ska slå mig eller röra vid mig och jag vet inte vad som ska hända.

»Släpp hunden«, skrek hon. »Släpp den jävla hunden för helvete.«

Jag la hunden på gräsmattan och backade 2 meter.

Hon böjde sig ner. Jag trodde att hon skulle lyfta upp hunden, men det gjorde hon inte. Kanske såg hon hur mycket blod det var och ville inte smutsa ner sig. Istället började hon skriska igen.

Jag höll händerna för öronen och blundade och böjde mig framåt tills jag var alldeles hopkrupen med pannan tryckt mot gräset. Gräset var mjukt och svaltt. Det var skönt.

Det här är en detektivroman om en mordgåta.

Siobhan sa att jag skulle skriva någonting som jag själv skulle vilja läsa. Jag läser mest böcker om vetenskap och matte. Jag gillar inte riktiga romaner. I riktiga romaner säger folk saker som:

»Jag har ett ädernät av järn, av silver och av vanlig gyrtja. Jag kan inte dra samman till den hårt knutna näve som de knyter som inte är beroende av stimulus.«¹ Vad betyder det? Jag vet inte. Inte min far heller. Eller Siobhan eller mr Jeavons. Jag har frågat dem.

Siobhan har långt blont hår och glasögon av grön plast. Och mr Jeavons luktar tvål och har ett par bruna skor på sig och i varje sko finns det ungefär 60 pyttesmå runda håll.

Men detektivromaner gillar jag. Så jag skriver en detektivroman.

I en detektivroman måste någon lista ut vem som är mördare och ta fast den. Det är en gåta. Om det är en bra gåta kan man ibland lista ut svaret innan man har kommit till slutet av boken.

Siobhan sa att boken borde börja med något som väcker läsarens intresse. Det var därför som jag började med hunden. Jag började med hunden också för att det är något som jag varit med om och jag tycker att det är svårt att föreställa mig saker som jag inte har varit med om.

Siobhan läste första sidan och sa att den var annorlunda. Hon satte ordet inom citationstecken genom att vicka med pekfingerarna och långfingerarna. Hon sa att det brukar vara människor som dödas i detektivromaner. Jag sa att två hundar dödades i *Baskervilles hund*, själva hunden och James Mortimers spaniel, men

¹. Det här hittade jag i en bok på biblioteket i stan när mor tog mig med dit en gång 1996.